

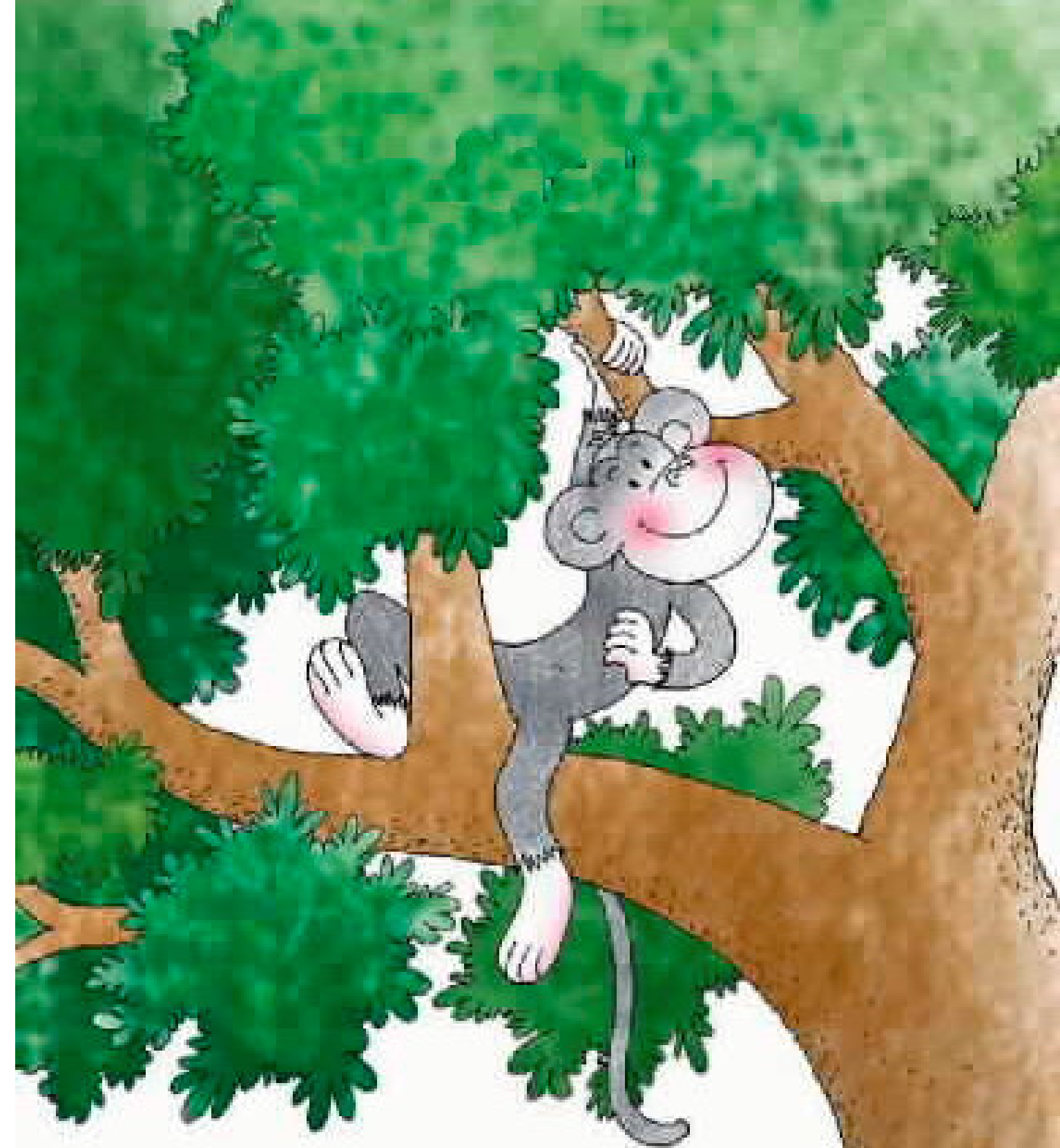
בוהוקי

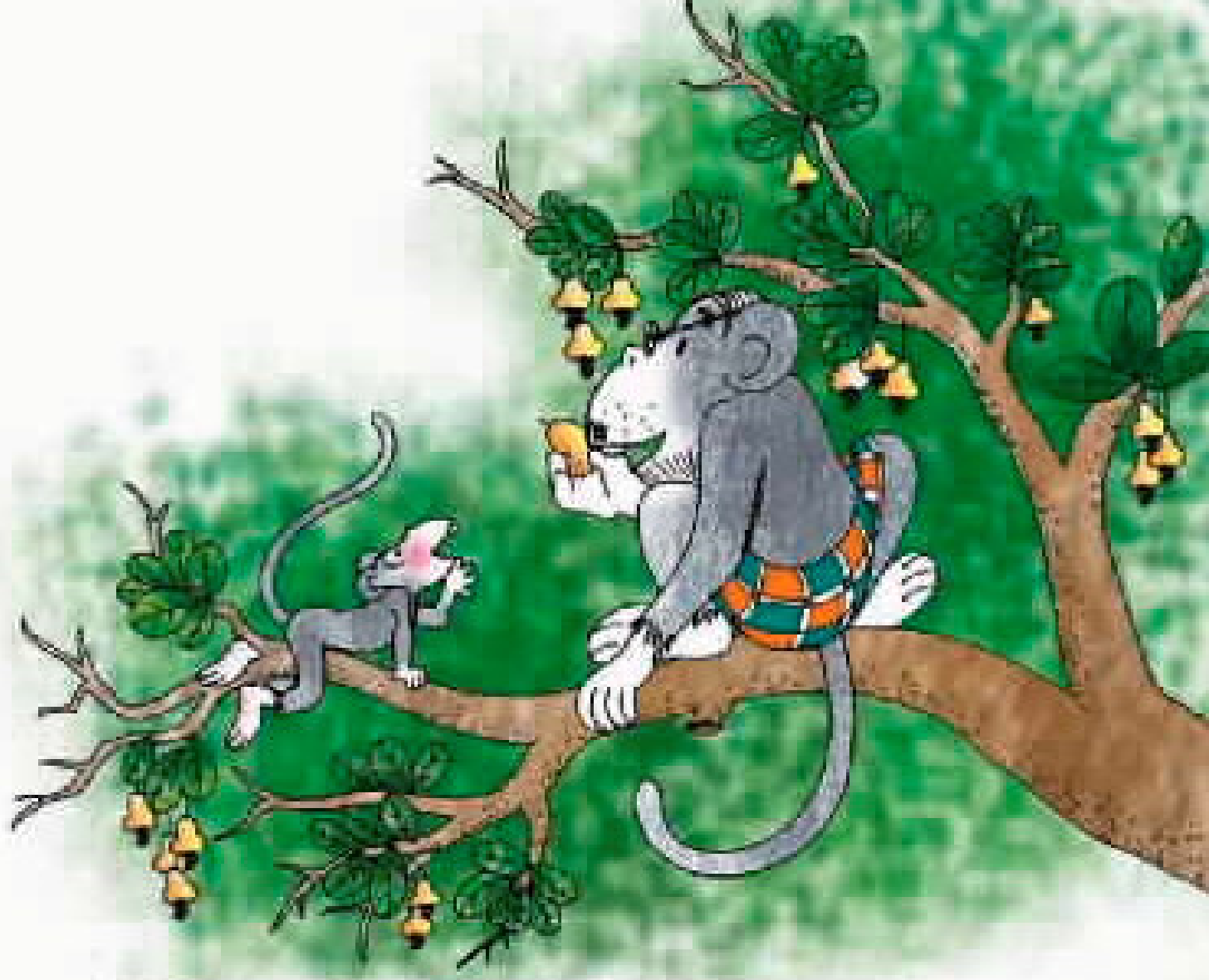
יאנאקי סוריאראצ'י

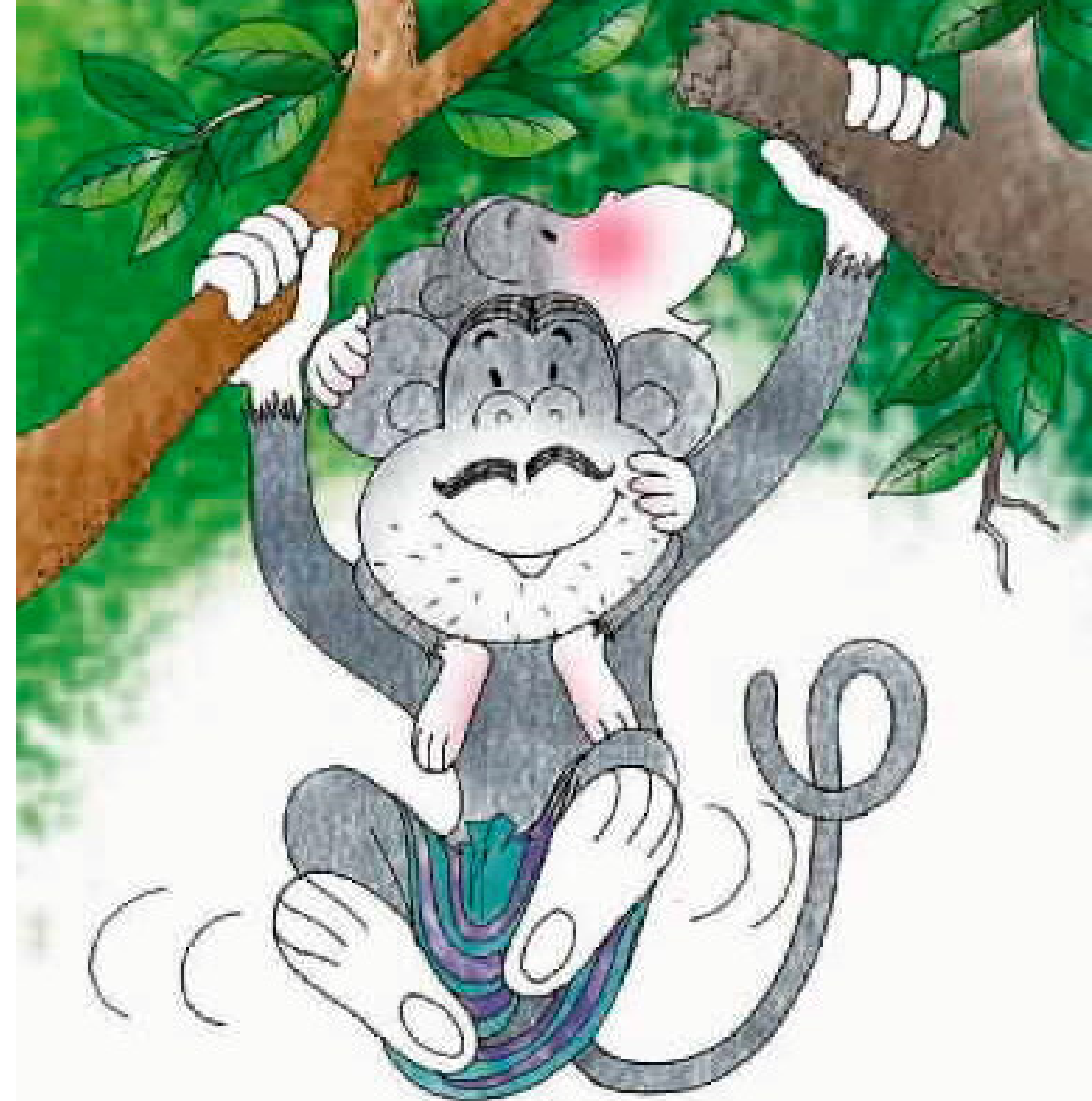
כשהיה קטן מאוד אמא החזיקה
אותו על בטנה, כאשר עברה
ממקום למקום. וכשהיא קפצה
מעץ לעץ הוא החזיק בה חזק
מאוד. אבל לפעמים נרדם בדרך.

בוהוקי היה קוף קטן, יחידי בכל
המשפחה. אבא ואמא אהבו אותו
מאוד.

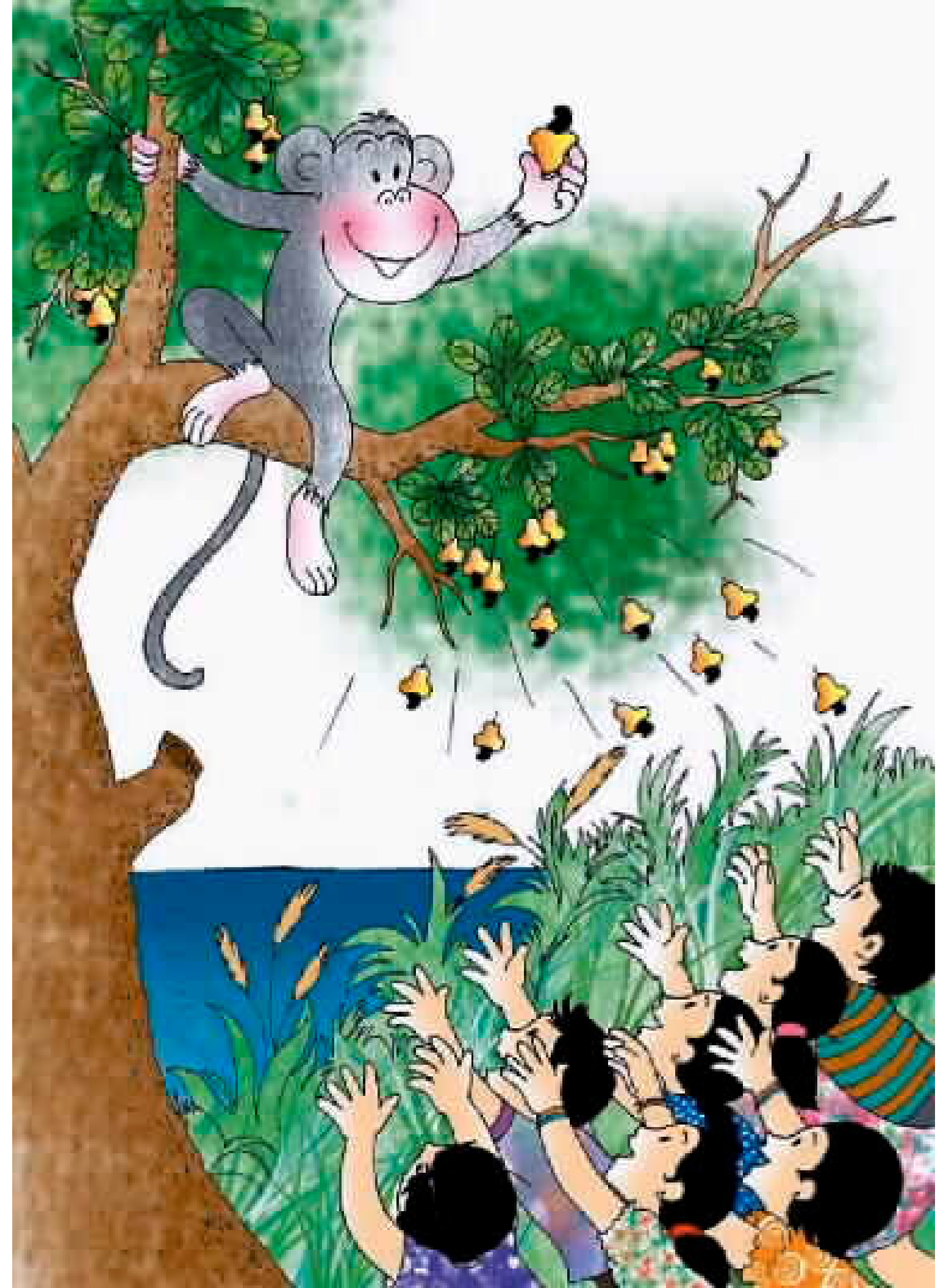
לסבא של בוהוקי היה זקן לבן ושפם. למרות שהיה כבר זקן, הוא עדיין יכול היה לקפוץ מעץ לעץ. הוא לא הלך מעולם על הארץ. בוהוקי הלך עם סבא כל ערב לגדת הנהר. הם טיפסו על עץ האגוז שנשען מעל הנהר. שם שאכלו אגוזי קשיו וסבא סיפר סיפורים יפים. בוהוקי אהב לשמוע את סיפורי סבא. הוא חשב שהם טעימים יותר מאגוזי קשיו.

כשגדל, הוא נישא על הכתף של אבא. אבא לימד אותו לקפוץ מעץ לעץ, להחזיק בענפים כדי לא לפול. הוא למד מהר מאוד. אמא ואבא היו גאים בו מאוד. הם נהנו לראות איך הוא קופץ מענף לענף.

לא רחוק משם גר ילד קטן בשם צ'וטי. הוא וחבריו
אהבו להביט על בוהוקי, כשזה אכל אגוזים.
לפעמים בוהוקי זרק להם כמה אגוזים והם אספו
אותם מיד.

בוהוקי הצטער שהילדים לא יכולים לטפס על העץ
ולקטוף אגוזים, כפי שהוא עשה זאת. כשעוד היה
קטן פחד קצת מהילדים. אבל כשגדל הוא התיידד
איתם. צ'וטי והחברים שלו נפנפו לו לשלום והוא
נפנף להם בחזרה, כשישב על ענף העץ. ולפעמים
עשה להם פרצופים מצחיקים. הוא עיקם את אפו,
צמצם את עיניו ופתח את פיו כדי להראות את
שיניו. זה הצחיק את הילדים ובוהוקי צחק יחד
איתם "בוהו... בוהו... בוהו." זה היה משעשע מאוד.

כאשר הגדולים באו לגדת הנהר בוהוקי גלש
בשקט אל בין העצים. הם לפעמים זרקו דברים
דולקים כאשר להקת הקופים התקרבה לכפר.
הדברים התפוצצו ברעש גדול, זה נשמע כמו
רעם.

"מה זה אמא?" שאל בוהוקי, אבל לא קיבל
תשובה.

הדברים הדולקים נשמעו כמו רעמים, אבל גשם
לא ירד. הקופים נבהלו תמיד וברחו. הם רצו
בצעקות אימה.

"הקופים האלה הם טרדה גדולה" אמרו אנשי
הכפר "הם אוכלים את כל האגוזים שעל
העצים!"

"יש מספיק אגוזים בשביל כולם" חשב בוהוקי
"אז מה אם אוכל שניים או שלושה? למה הם
קמצנים כאלה ולא כמו ילדיהם?" בוהוקי לא
הבין.

לפעמים הילדים זרקו בננות לבוהוקי. הם אהבו
לראות איך הוא מקלף ואוכל אותם. איזה קוף
קטן חמוד, חשבו הילדים. איזה ילדים חמודים,
חשב בוהוקי.

אבל בוהוקי פחד מאוד מההורים שלהם. הם
רעים מאוד, חשב.

אבל הוא היה עוד מלא שאלות. "סבא, מדוע אין להם זנבות ארוכים כמו שלנו?" שאל.

"הם אבדו את הזנבות עוד לפני שנים רבות" הסביר סבא.

"אבל למה הם הולכים על שתי רגליים? למה לא מקפצים על עצים כמונו?" שאל בוהוקי.

"אינני יודע" ענה סבא מוטרד. הוא לא אהב את השאלות. אבל בוהוקי היה סקרן גדול ולא הפסיק.

"אמור לי, למה הם לובשים בגדים, ואנחנו לא?"

סבא התרגז והתחיל לצעוק עליו "בוהוקי מספיק. אמרתי לך כבר! אל תשאל אותי יותר. לך ושחק!"

בוהוקי התעצב מאוד שסבא נזף בו.

"הוא לא אהב אותי! או.. או.. " עיניו מלאו בדמעות. הוא הלך לגדת הנהר וטיפס על עץ האגוז. הוא נתלה על זנבו והתחיל לספור את הדגים במים, כפי שפעם עשו צ'וטי וחבריו "אחד.. שניים.. שלושה.. " הוא ידע לספור.

"אנשים התפתחו מקופים" אמר לו פעם סבא.

"ממ... מה זאת אומרת?" שאל בוהוקי.

"במילים אחרות" אמר סבא "האנשים היו פעם קופים!"

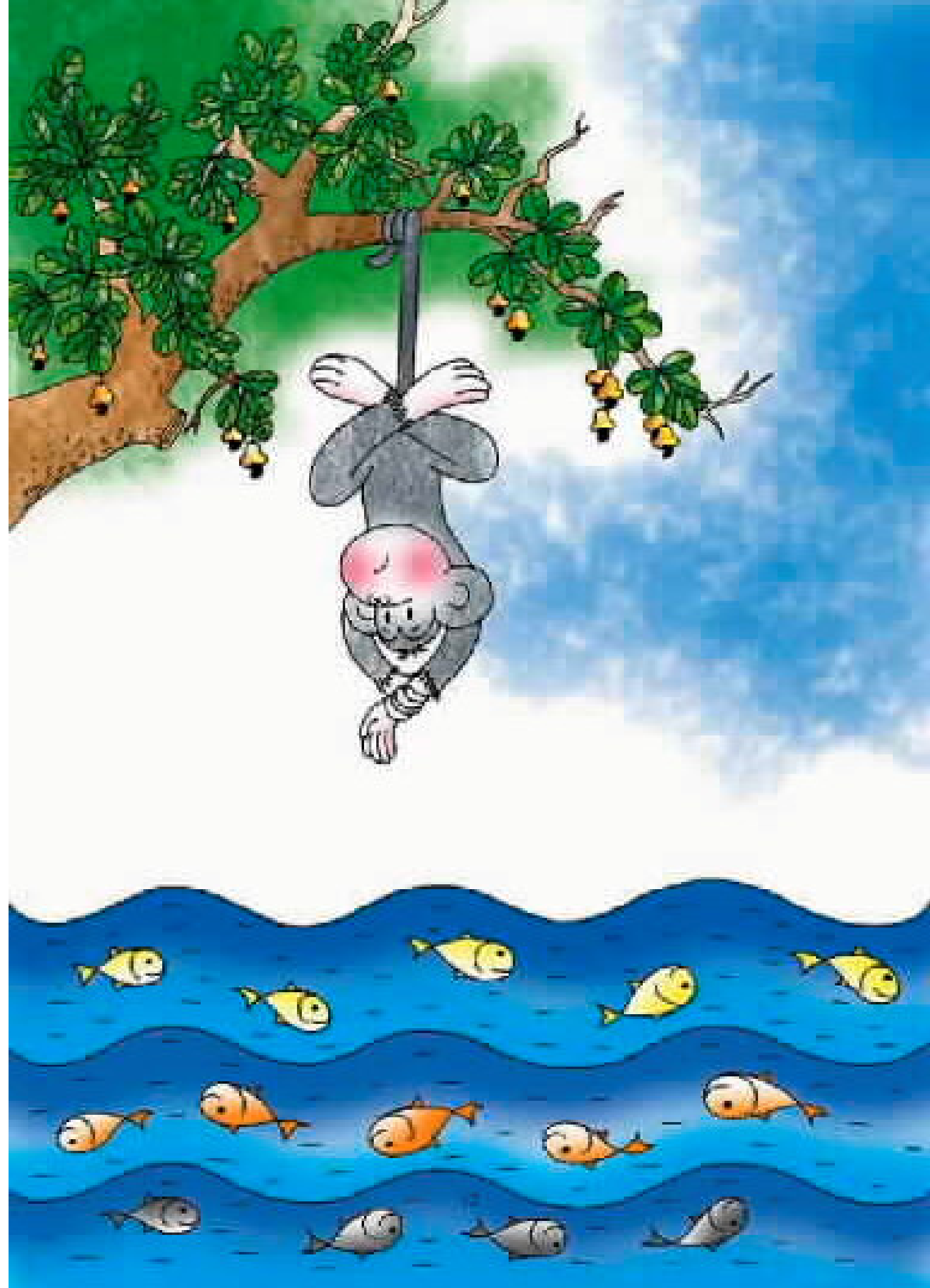
"איך זה יתכן?" בוהוקי לא הבין.

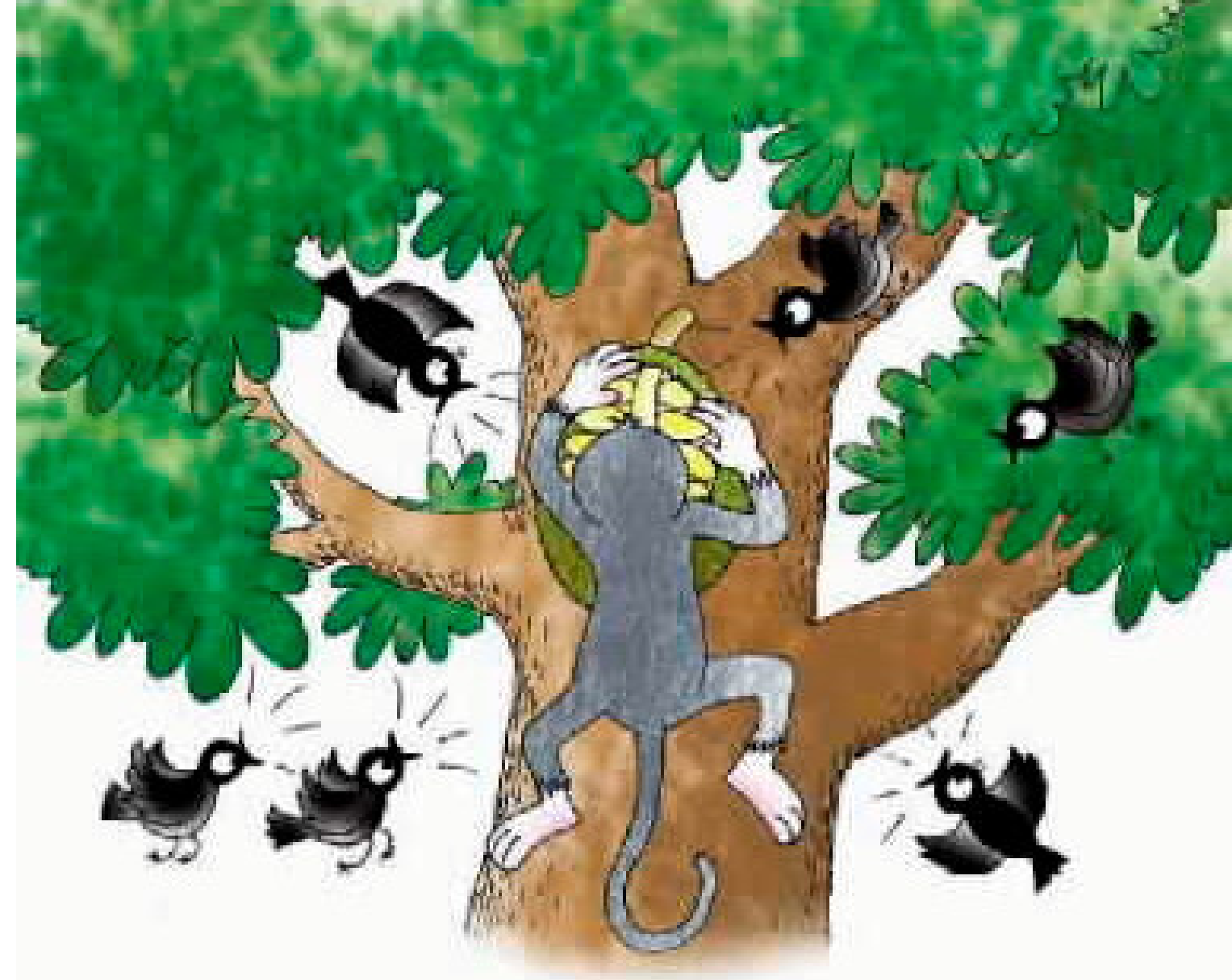
"לפני שנים רבות בני-אדם היו קרובים שלנו"

אמר סבא.

הוא הרגיש מאוד בודד. הוא לא ראה את
הילדים. כנראה הלכו לבית הספר, חשב. הוא
הסתכל סביב וחשב מה לעשות. אילו היה משהו
טעים לאכול, חשב. הנה, שם, ליד גדר, תלויות
בננות צהובות. אבל לא. בננות הוא אוכל כל יום.
אז מה?

פתאום ראה בוהוקי להקת עורבים בחצר
האחרית של ביתו של צ'וטי. הם בוודאי אוכלים
משהו טעים. הוא הציץ מעל הגדר. "הנה!" קרא.
העורבים הסתובבו סביב עץ יאק, בעל פרי
מתוק. באמת, על העץ תלוי היה פרי יאק גדול
שהריח נהדר. זה היה כה מפתה שבוהוקי לא

מיץ מתוק נטף מהפרי שעל
העץ. בוהוקי רץ מהר אל
עץ יאק וגירש את העורבים.
הוא התחיל לאכול מהפרי,
כאילו זה שייך רק לו. זה
הרגיז מאוד את העורבים.

"אנחנו מצאנו את העץ. בוהוקי עכשיו יאכל
לנו את הכל כאילו זה שייך לו" קרקרו "אבל
אנו נלמד אותו."
ולפני שבוהוקי הספיק לאכול שתיים או שלוש
נגיסות הם התחילו לנקר בראשו.
בוהוקי אומלל עוד לא הרגיש מעולם כאב
כזה. הוא זעק והחזיק חזק את הפרי.

לפני ביתו של צ'וטי ראה בוהוקי ערמת כותנה לבנה. "אסתתר כאן" חשב וזחל לתוך הערמה מהר כפי שרק יכול היה. אך הכותנה נדבקה לגופו הספוג במיץ פרי היאק. בוהוקי נראה עכשיו כמו רוח רפאים. הכותנה מילאה את אפו "פוו...פוו..." ניסה ואת פיו.

בוהוקי להשתחרר אך כל תנועה גרמה לכותנה להידבק עוד יותר. הוא רץ הנה והנה כדי להשתחרר

מכאן

אלא שהפרי ניתק מהענף, נפל יחד איתו ואף פגע בראשו. המיץ המתוק של פרי היאק נטף מכל גופו. העורבים המשיכו לנקר את ראשו. "אווו אווו" קרא בוהוקי ורץ מהר. ראשו כאב מאוד. העורבים עפו אחריו בקריאות "קוו.. קוו.. קוו.."

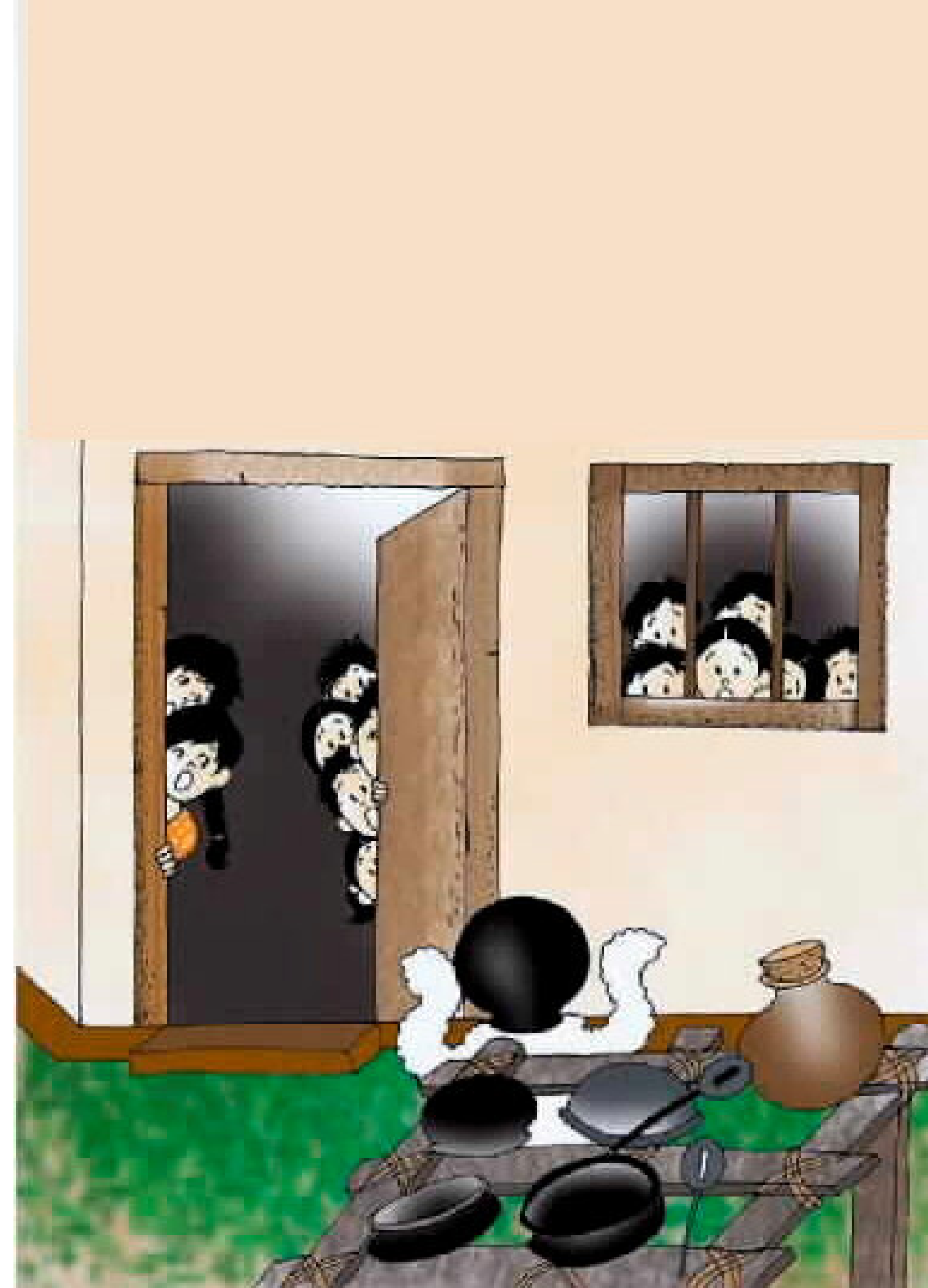
סבתו של צ'וטי יצאה מהבית לראות על מה
 המהומה. היא לא יכלה להכיר את בוהוקי,
 המכוסה כולו בחומר הלבן.
 "וי!" קרא "רוח רפאים! רוח רפאים!"
 היא נבהלה מאוד וצעקה בקול. יתר המשפחה
 נבהלו אף הם לשמע צעקותיה ורצו מהבית.
 איש מהם לא הכיר את בוהוקי. הוא נראה כמו
 איש זר לבן גדול.
 "רוח רפאים! רוח רפאים!" קראו גם השכנים
 והתפזרו בכל הכוונים.

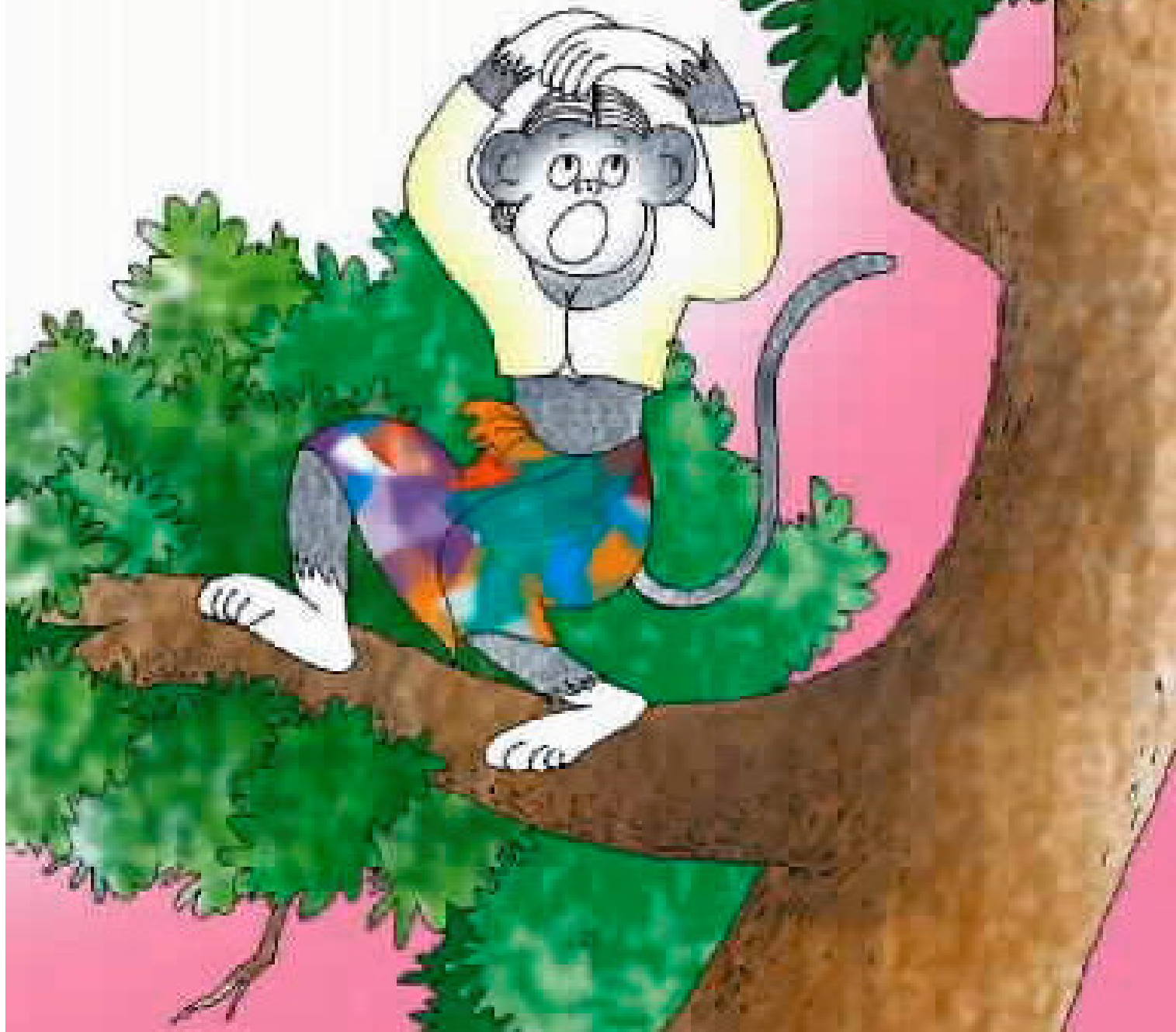
בוהוקי שראה את בהלת כולם נבהל אף הוא. הוא
 לא הבין מה גורם לפחד הזה כי לא ידע שזה הוא
 שנראה כל כך מוזר. הוא רצה לרוץ הביתה לאמו.
 ואז עבר שוב ליד עץ היאק. העורבים ראו שהוא
 חוזר וחשבו שהוא מנסה לרמות אותם ולהסתתר
 בתוך הענן הלבן המוזר. הם התנפלו עליו שוב
 בקריאות "וי! קו! קו! קו!"

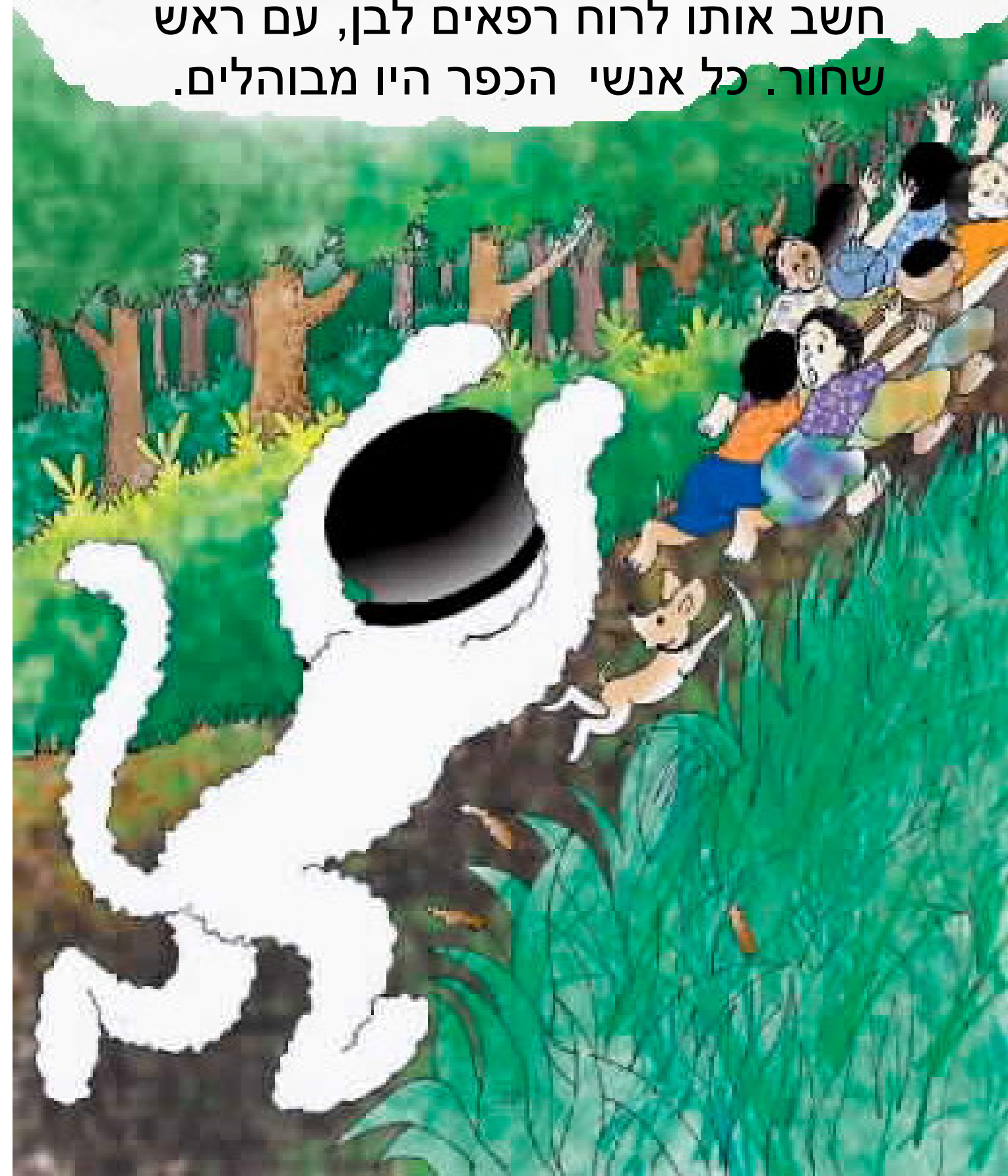
בוהוקי המבוהל צעק נורא ורץ בכוון ביתו של
צ'וטי. הוא הסתתר תחת אצטבאות הסירים
במטבח. מפחד שהעורבים יתנפלו עליו שוב חיפש
משהוא בו יוכל לכסות את ראשו. הוא שם עליו
סיר שחור גדול.
"הה.. הה.. עכשיו הם לא יוכלו לעשות לי כלום.
שינקרו כמה שרק ירצו" צחק בוהוקי.
צ'וטי וחבריו חזרו הביתה ומצאו את היצור המוזר
במטבח. הם לא הכירו בו את ידידם בוהוקי. גם
הם ברחו מיד משם בזעקות רמות "אוו.. אווו..
רוח רפאים!"

הוא רץ מהר הביתה ונתקל באבנים
 ושורשים. גם סבתו של בוהוקי נבהלה
 מאוד כשראתה אותו. גם היא האמינה כי
 זה רוח לבנה וברחה מדרכו עם זנבה
 גבוה באוויר.
 "מי הדמות הלבנה עם כובע שחור על
 ראשה" נבהלו כל הדודים והדודות של
 בוהוקי. "זו בוודאי רוח רפאים!"

"מה קורה כאן?" לא הבין בוהוקי "אני חייב
 לרוץ עכשיו לאמא." הוא רץ מהר הביתה.
 כל מי שפגש אותו בדרך פחד וברח כי
 חשב אותו לרוח רפאים לבן, עם ראש
 שחור. כל אנשי הכפר היו מבוהלים.

בוהוקי היה ממש באפיסת כוחות. הוא התחיל לצעוק, חזק כמה שיכול היה "אמא! אל תרוצי! זה אני.. בוהוקי!"

אמו הכירה את קולו ונעצרה. "מממ... קולו כמו של בוהוקי שלי. אך האם זה יכול להיות הוא?" היא עמדה רגע והביטה. גם אחרים נעצרו והסתכלו.

"בוו... בוו... סבא, סבתא, דודים ודודות, כולם רצו משם קופצים בין ענפי העצים בבהלה.

גם אבא ואמא שלו התחילו לברוח.

"למה הם בורחים" לא הבין בוהוקי. הוא היה עייף מאוד ועצוב. הוא רץ אחרי המשפחה שלו והם ברחו עוד יותר מהר. כאילו רדפו זה אחרי זה במשחק מוזר.

"אמא! אמא! זה אני!" בוהוקי רץ
לזרועות של אמא.
"הו! זה באמת בוהוקי שלי!" אמא
הורידה את הסיר מראשו וניגבה את
פניו. המראה של הקוף הלבן גרם לה
לצחוק.
גם בוהוקי התחיל לצחוק "הו! בוהוקי
הוא רוח לבנה!" כולם צחקו ביחד.
"הו.. הו.. הו.. הי.. הי.. הי.. הה..
הה..!"

